

Міла Іванцова

Гра
в паралельне читання

Фото люб'язно надано автором

Три роки поспіль на твори Міли Іванцової припадав вибір видавців «Коронації слова». А 2012-й став роком її триумфу: журі конкурсу присудило їй «Гри в паралельне читання» III премію в номінації «Романи» і, судячи з накладів, читачі також свій вибір зробили — Іванцова стає «Золотим письменником України». Из рейтингу журналу «Фокус» стало відомо, що Міла Іванцова — на четвертому місці серед 30 найпопулярніших українських авторів.

**ІНКОЛИ ТРИВАЛІ СТОСУНКИ СТАВЛЯТЬ БІЛЬШЕ ПИТАНЬ,
НІЖ ДАЮТЬ УТИХУ...**

Коли Жанна вирушила у відрядження, в душі її саме назрівало відчуття хворобливої неправильності відносин з Віталієм. І знайдена в купе флешка з десятком чужих оповідань стала ніби лінзою, яка допомогла роздивитись і себе, і ці стосунки.

Жанна пропонує Віталію читати тексти паралельно з нею. За тиждень відрядження традиційний «трикутник» життя героїні перетвориться на набагато складнішу фігуру.

Чим же закінчиться гра в паралельне читання з чоловіком, якого ти пустила до свого ліжка: для тебе, для нього, для інших?

Роман не про сімейні цінності. Він про інше. Він про нас — про людей, про те, що кожен потребує тепла, прихистку, розуміння. Роман про те, що увімкнена лампочка в кімнаті — то зовсім не сонце...

Дара Корній, письменниця

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4818-5

9 789661 448185

www.bookclub.ua

Міла Іванцова
Гра в паралельне читання

Міла Іванцова

Гра
в паралельне
читання

Гра
в паралельне
читання

A decorative graphic featuring stylized flowers and leaves, positioned to the right of the title text.

Лауреат III премії конкурсу романів,
кіносценаріїв, п'єс та пісенної лірики про кохання
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА–2012»

ХАРКІВ КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2013 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
І-23

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Надія Величко*

ISBN 978-966-14-4818-5

- © Іванцова Л., 2012
- © DepositPhotos.com / Andrei Zarubaika, Nikolai Sogokin, Наталья Мороз, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логуш,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки бренду найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно і театр обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокривною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

Понеділок

1

@

Так-так, ти, звісно, скажеш, що в мене не буває без пригод, щось та трапиться. Ось і сьогодні зранку у вагоні, коли сусід по купе діставав мою валізу з ящика під полицю, помітив у кутку на підлозі щось невеличке, зелененьке. Спитав, чи не моя то флешка вивалилася. Флешка була не моя.

Я метикую швидко. Тому варіант віддати провіднику відпав миттєво – він стояв поруч, саме роздавав квитки і точно не мав уявлення, що воно за предмет. Покрутила її в руках і кинула в кишеню. Вирішила: потім відкрию, може, знайдуться якісь координати господаря, то й віддам, раптом там щось важливе.

Тобі вже цікаво? Ото ж! ☺ Тому що я вже влаштувала-ся в єдиному місцевому готелі, а тепер сиджу на заводі (виділили стіл у кабінеті на 4 особи) і пишу тобі. І вже подивилася, що там на флешці. Запхати її у свій ноут побоялася – а як там орда вірусів? Знесе мені все на світі, що я робитиму в чужому місті цілий тиждень без мого бучика?! А тут завод чималий, хоч і в глухомані, у конторі потужний захист, свій сисадмін, коли що, впровадяться. Чесно кажучи, я сподівалася побачити якісь фотки,

а може, ділові папери... А там якісь файли з текстами, чийсь оповідання. І ніяких координат власника. ☹

Я вже один текст проковтнула. Дивний трохи. Але читається. Наче в кіно сходила. І от що: аби ти не сумував там без мене, я вигадала одну забаву. Знаю-знаю, що писати великі листи ти не любиш... Хіба що відповідати на запитання. От і пропоную: а давай читати ці оповідання разом? Я майже впевнена, що автор – жінка, хоча...

От не кривися! Так і бачу, як починаєш вигадувати, що б таке відповісти, аби зістрибнути! Але що нам іще залишається на такій відстані? ☺ Просто мені б хотілося знати твою думку. Зрештою, не сподобається така гра – покинемо. Ніхто не силкує. Але, правда, було б цікаво – гра в паралельне читання. Інакше я в цій дірі загнуся з нудьги за тиждень!

Ні, це не жіночі сюсі-пусі. І не блогерство, якого ти терпіти не можеш. І мене вже підриває почитати це. У цьому є певна інтрига – я їхала в одному купе з невідомим автором! Правда, у різний час... Можливо, до моїх рук потрапили ще ніким не читані твори? Ех... але вже час і попрацювати...

Коротше, у мене за кілька хвилин зустріч-знайомство з директором, головного інженера вже знаю. Я тобі прицеплю до листа те перше оповідання, а ти вже знайди десять хвилин прочитати. До вечора розкажеш, чи пришлося до смаку. Там чимало цікавих думок та спостережень! Про чоловіків у тому числі. Власне, воно про чоловіка і є. Правда, дещо старшого і геть не схожого на тебе. ☺

P. S. І не телефонуй, щоб відмазатися! Точніше, телефонуй, але не відмазуйся! Я ж ходила з тобою на футбол?! Ну, то й що, що лише один раз, але ж...

Р. Р. S. А як будеш дуже пучатися, розсерджуся і зателефоную чоловікові пристойної зовнішності, що їхав зі мною в купе. Він, до речі, виявляв до мене хоч і стриманий, але інтерес. Теж сюди у справах. Залишив мені візитівку. Ага? Ото ж!

Вже сумую без тебе.

Віталій дочитав і усміхнувся. Знизав плечима, трусонув головою, глянув на годинник на моніторі. До появи клієнта залишалося ще півгодини, тож він відкрив текстовий файл, доданий до листа.

*Спостерігач,
або Таблиця Скарабеева*

Неоднозначно у свої п'ятдесят ставився Володимир Скарабеев до нових реалій пострадянського життя. Не всі явища йому подобалися, хоча старим він себе ще далеко не вважав і бурчати не любив, принаймні, у голос. Хоча густо-часто ловив себе на роздумах. А кому це шкодить? Ділиться людина сама із собою думками з різних приводів, оцінює явища, обмірковує.

Власне, поговорити про це йому було ні з ким. На службі робота за комп'ютером потребувала зосередженості — не до розмов; близьких друзів не було, сім'ї теж: син поїхав навчатися до Польщі, там і роботу знайшов. З дружиною Володимир майже вісім років як розлучився — тихо, безкровно,

не надто шкодуючи. Відтоді одного разу тільки й зустрілися – на похороні колишнього друга сім'ї. Розійшлися доріжки, як то кажуть. Прожили своє, сина виростили і розпрощалися.

Тож душевно поговорити не було з ким. Але це не надто засмучувало Володимира. Він шукав собі розвагу в книжках, у перегляді телевізійних передач (ще один плюс сучасного життя – кількість телеканалів така, що й не охопити), у прогулянках до лісу по гриби. А ще знаходив задоволення в нечастих, але ретельно підготованих теоретично поїздках містами та містечками України, які не кричать із буклетів турфірм, закликаючи іноземців, проте цілком варті уваги туристів.

Скарабеєв любив книжки. Дефіциту в них, як колись, уже не було. Ще однією його приємністю були прогулянки на київський книжковий ринок на Петрівці, де можна блукати хоч і весь вихідний день, перебирати книжки на розкладках, розпитувати продавців, щось купити для душі, а можна розглядати собі подібних.

Перечитавши багато видань із психології, Володимир вважав себе знавцем людей та їхніх звичок, умів здогадуватися про приховані мотиви вчинків, прислуховувався до напівтонів, приглядався до поз, жестів, міміки, та, виходячи з прочитаного, метикував, що саме за всім цим стоїть. Лю-

бив він спостерігати та дедуктивно міркувати про якусь людину, зачепившись за окремі деталі її образу. Ні, не в Шерлока Холмса грався наш герой і не злочини розплутував, просто так розважався — з цікавості домалював до черевика його власника. Треба ж чимось заповнювати це життя?

Ще одне нове явище сучасності — величезні супермаркети — Володимир оцінював позитивно, хоча й розумів психологію торгівлі, закладену в цю структуру. Тямив, що, зайшовши туди по хліб та молоко, ніколи цим не обмежишся, а рука сама потягнеться ще по щось, чим замилювалося око. Усвідомлював він і хитрість в одвічному дефіциті кошиків на користь візочків, які наче самі провокують набрати товару більше, підступність прозорих вітрин із їжею та стелажів, де можна помацати та вибрати будь-який товар, одвічно бадьорої музики, що лунає там цілий день, впливаючи на настрій покупців та надихаючи зробити приємність собі або ще комусь. Зрозумілим був йому також «останній акорд» полицок біля каси з різним солодким та жувальним дріб'язком, куди тягнеться рука навіть у дорослого, не кажучи вже про малечу, що нудиться в черзі.

Крім того, супермаркети давали Володимирі можливість, рухаючись із візочком між рядами товарів, непомітно спостерігати

за людьми, їхньою поведінкою, реакціями, домальовувати в уяві чиїсь історії, поповнюючи таким чином власну віртуальну «Таблицю Скарабеєва» – своерідну типологію собі подібних.

Інкולי в нього виникало бажання посидіти тут день-два за касою чи хоча б поговорити з дівчатами-касирками про те, як наповнення візка віддзеркалює сутність покупця. Але касиром йому не бути, а дівчата навряд чи спокусяться пропозицією немолодого чоловіка поспілкуватися на виробничу тематику, бо під кінець зміни їх уже, мабуть, нудить від покупців, їхніх візків, та й від веселої музики теж. І навряд чи касирки, більшість яких приїхала до столиці на заробітки, надто переймаються питаннями психології, хоча миттю визначають рівень статків покупця за його «споживачьким кошиком».

Тож Володимир обмежився самостійними спостереженнями. Деякі з них викликали усмішку, інші – сумне зітхання. Наприклад, одного разу він помітив, як дві молоді яскраві жінки, ідучи назустріч одна одній, на мить зустрілись очима, а потім так само миттєво зиркнули в чужі візки, прикинувши, певне, рівень наповненості гаманця своєї візаві або її покровителя. Потім Володимир упізнавав такі самі погляди і біля кас, і через скло автівок, коли дівчата, кермуючи від супермаркету, блиска-

вично оцінювали марку і вартість машини, кинувши оком на даму в зустрічному авто. Щось на кшталт гри «А ти що за одна?».

Спостерігав він також сімейні закупи, коли чоловік ходить паном, вибирає вина, сири, балики, а дружина, узявши з полицки жіночий журнал, боязко зазирає йому в очі: «Можна?» Або як інший голова сімейства, котрому от-от розплачуватися на касі, раптом влаштовує ревізію обраному і позбувається лишків на останньому рубежі.

Не раз придивлявся Володимир, як пари розраховуються на касі, та робив висновки про їхній сімейний стан. Візочки з нечисленними, але вишуканими продуктами, готовою їжею, нарізкою сиру та баликів, баночкою ікри, фруктами, пляшкою дорогого вина чи коньяку (чи того й іншого) він не став би відносити до закупів для вечері сімейного типу. Швидше за все, передбачалася трапеза при свічках із взаємно приємним продовженням, що згодом підтверджував маленький пакетик, узятий мужчиною зі стелажа прямо біля касирки.

Таким чином, банальний для когось похід до супермаркету давав нашому герою стільки життєвого матеріалу, що і до кіно-театру ходити не треба. Якось у Володимира виникла думка, що уважне спостереження за жінкою, котра наповнює свій візок у супермаркеті, може стати доленосним, адже проникнення в таїнство закупів може

розповісти про людину набагато більше, ніж розглядання попутників у маршрутному таксі дорогою на роботу. І зажеврало в нього бажання поспостерігати вже не для поповнення «таблиці», а, можливо, з дальнім прицілом на спільну старість. Хто знає?.. Адже простий металевий візок може стільки розповісти про свою тимчасову хазяйку — про рівень доходів, про легкість, із якою вона прощається з грішми, чи про її скупість, про кулінарні уподобання, збіг яких у сімейному житті теж досить важливий...

Подумавши про це, Володимир презирливо скривив губи, пригадавши одвічні тортики-зефірки-шоколадки колишньої дружини. Та боролась із зайвою вагою виключно на словах, не маючи сил відмовити собі у цих витребеньках, як і в трьох ложечках цукру на чашку чаю чи кави, та ще й із мімікою грішниці, котра щиро кається.

Покрутивши в руках пакет гречаної крупи, Володимир поклав його до візка та рушив із ним уздовж ряду стелажів. У візку вже були пакет «Геркулесу», але не вітчизняного, а німецького (він ніжніший), пакет рису (крізь прозору упаковку видно було тонкі видовжені зерна — він завжди купував саме такий, а не круглий, що схожий на перловку), шматок «Російського» сиру, грамів чотириста, та житній хліб-цеглинка в прозо-

рому пакеті. Раптом Володимир помітив, що хліб лежить на упаковці з яйцями. Він на мить замислився, адже цього разу вони не входили до списку покупок.

«Механічно, мабуть, — подумав, на всяк випадок дістаючи з кишені куртки квадратний аркуш, де в стовпчик його рукою було записано все необхідне. — Знов заспостерігався!»

Він пішов далі, простягнув руку до маринованої кукурудзи (любив її і просто так, і як додаток до різних страв), як раптом з-за спини пролунало:

— Перепрошую, ви забрали мій візок!

Володимир озирнувся. Позаду стояла руська жінка середніх років у бордовій куртці з пухнастим хутряним коміром, у чорних джинсах, у чобітках на високих підборах та із сумочкою на плечі. У руці вона тримала невеличкий аркуш паперу, певне, теж зі списком продуктів. Обличчя її було спокійне та усмінене, а рука вже потяглася до візка, але Володимир несподівано навіть для себе заступив свою здобич і промовив:

— Як же?! Вибачте, це мій візок. Ось, усе за списком...

— Пардон? — незрозуміло відреагувала жінка.

— Ну... — чомусь знітився Скарабеев, — я хотів сказати... ось, можете глянути, все за списком складаю, пам'ять, знаєте,

Зміст

Понеділок	7
Вівторок	32
Середа	73
Четвер	125
П'ятниця	156
Субота	216
Неділя	234
Понеділок	252
Епілог	262
Післямова	265

Літературно-художнє видання

ІВАНЦОВА Міла
Гра в паралельне читання

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 07.02.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «NewBaskerville». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КІЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»
04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ «Кредо»»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Іванцова М.

I-23 Гра в паралельне читання / Міла Іванцова. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —
288 с.

ISBN 978-966-14-4818-5

Сідаючи у вагон, Жанна не знала, як недовга розлука вплине на її тривалі стосунки. Та кожного дня її тижневого відрядження традиційний любовний трикутник на відстані перетворюватиметься на складнішу фігуру. І все через синеньку флешку з оповіданнями невідомого автора, що її Жанна отримала разом зі своєю валізою та збергла для себе та ще декого... Ці тексти відкриватимуть очі та повертатимуть до життя привиди минулого. Чим закінчиться гра в паралельне читання з чоловіком, якого ти пустила до свого ліжка, для тебе, для нього, для інших?

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Спонсори та партнери конкурсу «Коронація слова»

Організатори:

Тетяна та Юрій Логуші

Партнер локації:

Спонсори:

Технічний партнер:

Генеральний Інтернет партнер:

Партнери:

Генеральний інформаційний спонсор:

Партнер телеверсії:

Інформаційний спонсор:

Радіо-партнер:

Західний радіо-партнер:

Партнер прес-конференцій:

Медіа-патронат:

Фото-партнер:

Головний Інтернет партнер:

Інформаційні партнери:

Міла Іванцова — Золотий Автор України

У шістнадцятирічної Олі не було вибору: її обманом заманили до закордонного борделю та примусили торгувати власним тілом. У її співвітчизниці Лізи вибір був — і він, як виявилось, припав на того, хто прирік Олю на сексуальне рабство! Диво допомогло дівчатам утекти на батьківщину, але ключами від їхнього щастя доля розпорядилася на власний розсуд: віддала їх до рук двох молодих чоловіків, із якими подруги застрягнуть у ліфті...

Доживши до тридцяти років, Яна відкриває для себе, що вона не така, як інші. Здавалося б, вона просто вмє слухати, але незабаром комірчина, де вона вчить рукоділля, перетворюється на сповідальню. У цьому затишному закутку й зустрінуться дві жінки: одна з них має чоловіка — і це її головний біль, а інша не має... Та що, як вони поміняються ролями? Це буде Янине втручання чи перст долі?

